

Ти заходиш до книгарні й притримуєш двері, щоб вони не грюкнули. Ти всміхаєшся, ніби тобі соромно бути гарною дівчинкою, твої нігті без лаку, светр бежевий із V-подібним вирізом, і неможливо дізнатися, чи ти носиш бюстгальтер, але я думаю, що ні. Ти настільки чиста, що здаєшся брудною, і ти шепочеш своє перше слово мені — *привіт* — коли більшість просто пройшла би повз, але не ти, у своїх мішкуватих поросячорожевих джинсах, як у стрічці «Павутиння Шарлотти». Звідки ж ти прийшла?

Ти маєш класичне й водночас сильне тіло, моя маленька Наталі Портман із фільму «Близькість», коли вона гарна та молода й більше не зацікавлена у британцях, повертається додому в Америку. Ти приходиш до мене додому десь приблизно у вівторок о 10:06. Щодня я добираюся до цього магазину в Нижньому Іст-Сайді зі свого помешкання в Бед-Стуї. Щодня я зачиняю його, так і не знайшовши таку, як ти. Ти тільки подивися на себе, увійшла в мій світ сьогодні. Мене трясє, і я хотів би прийняти «Атіван», але вони внизу, і я насправді не хочу цього робити. Не хочу спускатися вниз. Я хочу бути тут, повністю. Дивитися, як ти кусаєш свої ненафарбовані нігті й повертаєш свою голову ліворуч, ні,

покусуєш свій мізинець, із широко розплющеними очима дивлячись праворуч, ні, відмовляєшся від біографій, книжок із самопомоги (дякую, Боже) та сповільнюєшся, коли бачиш художні книжки.

Так.

Я дозволяю тобі загубитися між стелажми — художня література від «К» до «Ф» — ти не класична невпевнена німфа в пошуках Фолкнера, якого закинеш, так і не почавши. Фолкнера, який затвердіє на твоєму нічному столику й стане цупким, якби книги могли такими ставати. Фолкнера на одну ніч, навіть якщо ти стверджуєш, що ніколи такого не робиш. Ні, ти не така, як ці дівчата. Ти не обереш Фолкнера, твої джинси вільно сидять на тобі й ти надто засмагла для Стівена Кінга, а також не зовсім у тренді для Гайді Джулавітс. Кого, кого ти обереш? Ти чхаєш, голосно, і я уявляю, яка ти голосна, коли кінчаєш.

— Будь здорова! — відповідаю я.

Ти хихочеш і кричиш у відповідь, ти хтива дівчинка:

— Ти теж, друже.

Друже. Ти фліртуєш, і якби я був типовим козлом з інстаграму, то сфотографував би плакат «К — Ф», додав фільтр на це фото й підписав би його:

«К — Ф, так, я знайшов її».

Заспокойся, Джо. Вони не люблять, коли хлопці стають надто наполегливі, нагадую я собі. Дякувати богу за клієнтів. Часом буває складно визначити їхню передбачувану книгу Селінджера — от знову, завжди нелегко це зробити. Цьому хлопцеві скільки, десь тридцять шість? І він тільки тепер читає «Френні та Зуї»? І будьмо відвертими: він не читатиме її. Вона всього лише

прикриває книгу Дена Брауна в його кошику. Працювати в книгарні — це дізнаватися, що більшість людей у світі соромляться бути самими собою. Спершу я беру Дена Брауна, наче це дитяче порно, і кажу йому, що «Френні та Зуї» — це лайно. Він киває, а ти досі в секції «К — Ф», тому що я ледве можу побачити твій бежевий светр між стелажми. Якщо ти спробуєш дотягнутися трішки вище, то побачу твій живіт. Але ти цього не зробиш. Ти береш книжку й сідаєш у проході, а можливо, ти залишишся тут на цілу ніч. Можливо, усе буде, як у фільмі з Наталі Портман «Там, де серце», який недостовірно адаптований за книжкою Біллі Леттс — вона точно вища за ці дурниці — і я знайду тебе тут опівночі. От тільки ти не будеш вагітна, і я не буду лагідним чоловіком зі стрічки. Я нахилюся та скажу: *«Вибачте, міс, але ми зачинені»*. Ти подивишся на мене й усмінешся. *«Що ж, я ще не закінчила»*. Вдих. *«Я хочу продовжувати. Друже»*.

— Агов! — викрикує Селінджер-Браун. Він досі тут? Він досі тут. — Чи можу я отримати свій чек?

— Так, вибачте.

Він вихоплює чек із моїх рук. Він не ненавидить мене. Він ненавидить себе. Якби тільки люди могли давати раду ненависті до себе, клієнтський сервіс був би кращим.

Знаєш що, хлопче? Не будь таким серйозним. Ти працюєш у книгарні, а не створюєш книжки. Ти не пишеш їх, і якби ти був хоча б трохи хорошим у читанні книжок, то, напевно, не працював би тут. Тож зітри цей осудливий погляд зі свого обличчя та скажи мені: *«Гарного вам дня»*.

Цей чоловік міг би сказати мені все що завгодно й однаково залишитися тим, кому соромно купувати Дена Брауна. Ти знову з'являєшся зі своєю інтимною усмішкою Наталі Портман, почувши цього придурка. Я дивлюся на тебе. Ти дивишся на нього, а він досі дивиться на мене, чекаючи.

— Гарного вам дня, сере, — кажу я, і він знає, що я зовсім не маю цього на увазі, ненавидить, що він жадає банальностей від незнайомця. Коли він іде, я викрикую знову, тому що ти слухаєш: — Насолоджуйся Деном Брауном, придурку!

Ти підходиш, сміючись, і дякувати богу, що зараз ранок, і ми сонні вранці, і ніхто не стане нам на шляху. Ти кладеш свій кошик із книжками на прилавок і зухвало кажеш:

— Теж будеш мене засуджувати?

— Що за придурок, правда?

— Е-е, можливо, він просто в такому гуморі.

Ти дуже мила. Бачиш найкраще в людях. Ти доповнюєш мене.

— Ну, — кажу я, і мені варто замовкнути, і я хочу замовкнути, але ти викликаєш у мене бажання говорити. — Цей хлопець є причиною того, що «Блокбастер»^{*} не мав би збанкрутувати.

Ти дивишся на мене. Тобі цікаво, і я хочу дізнатися про тебе більше, але не можу запитати, тому й далі говорю:

— Кожен завжди прагне стати кращим, скинути два кілограми, прочитати п'ять книжок, піти до музею,

* Мережа магазинів з оренди відеокaset у США, яка збанкрутувала через стрімінговий сервіс *Netflix*.

придбати класичну платівку, послухати її та вподобати. Що вони насправді хочуть, так це їсти пончики, читати журнали, купувати попальбоми. А книги? До біса книжки. Візьми собі «Кіндл». Ти знаєш, чому «Кіндл» такий успішний?

— Ти смієшся, хитаєш своєю головою та слухаєш мене, коли більшість людей проходить повз, заглядаючи у свої телефони. Ти така гарна, запитуєш:

— Чому?

— Я скажу тобі чому. Інтернет упустив порно в наш дім...

— Я тільки що сказав «порно», що за дурень. Але ти досі слухаєш, яка ти лялечка.

— І тобі не потрібно виходити кудись і діставати його. Не потрібно будувати зоровий контакт із хлопцем у крамниці, який тепер знає, що тобі подобається дивитися, як шльопають дівчат. Зоровий контакт тримає нас цивілізованими.

— Твої очі мигдалеві, і я проваджу:

— Справу розкрито.

— Ти не носиш обручку, і я веду далі:

— Люди.

— Ти терпляча, а мені потрібно замовкнути, але я не можу.

— І «Кіндл», він забирає всю цілісність із читання, що є тим самим, що інтернет зробив із порно. Стимування та баланс зникли. Ти можеш читати свого Де-на Брауна публічно та приватно одночасно. Це кінець цивілізації. Але...

— Завжди є «але», — кажеш ти, і я можу заприсягнути, що ти маєш велику сім'ю, яка складається зі